

47. szám.
November 20. 1875.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16. kr
Előfizethetui minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. **Kiadó-hivatal:** Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nonpareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek: egyedül Láng Lipót és társa, I. nemzetközi hirdetések felvételi irodájukban **Budapesten, FÜRDŐ-UTCZA 1-SŐ SZÁM.**

XXVII kötet.

A DEBRECZENI LÚNÁTIKUS.

Elbeszélés. Irtá Jókai Mór.

AREJTELMES csoszogás egyre közelebb jött: csisz-csosz, csisz-csosz.

Mindenki elnémult s várakozva tekintett a nyitott konyha ajtó felé, melyen besütött a tele holdvilág.

A holdfényben a megboldogult Tobiássyné alakja jelent meg, halotti köntösében s felemelt mutató újjával megfenyegeté a konyhában levőket. A másik kezével pedig Veronka leányát tartá magához ölelve.

— Ábrahámnak, Izsáknak, Jákobnak Istene! ne hagyj el! rebegé megrémülve a professor ur.

— Jaj! a napam ásszony lelke! sikolta Zsófi asszony, s a kötényét az arczára takarta, hogy ne lásson. A rémalak pedig megszólalt sirbolti hangon.

»Emberek! Halaándók! Visszajöttem hozzátok egy szóra. Ide hallgassatok rám. Ezt a leányt nem adjátok máshoz, mint Dallos Ádámhoz; vagy elviszem őt magammal. — Te, vöm uram, add vissza azt a bibliát, úgy, a mint elvetted; mert különben harmadnapra meghalsz.«

— Jaj, már adom! Benne van minden!

»Te nagy hypocrita, Nyaviga, eltakarodj' innen s

többet be ne tedd a lábadat ezen a küszöbön!« folytatá kísértetes hangon a hazajáró lélek. »Te pedig Zsófi leányom; ne rettegj tőlem, hanem gyere közelebb hozzám: nagy dolgot mondok teneked.«

Zsófi asszony reszketve engedelmeskedett a túlvilági parancsnak. Elment az ajtóig nagy remegés közt.

Ott azután a maga természetes hangján szólalt meg a megdicsőült lélek:

— Hát azt mondom neked, hogy rakj tüzet és főzz vacsorát, mert két nap óta nem ettem.

Ez a fölfedezés, hogy a más világon nem adnak enni; egyszerre megfordítá az egész kedélyállapotot. Zsófi asszony sikoltva borult napaasszonya nyakába, s össze-vissza csókolta, a hol érte: Harangi úr szaladt a bibliáért, s nagyon szeliden kínálta meg vele; hogy ő csak biztosság kedvéért vette magához: Dallos Ádi sietett neki kezet csókolni s tévedésből a Veronka kezét csókolta meg; még a Böske is előmászott a sutból, s a mint szemét két ököllel életre dörzsölve, megpillantá a feltámadottat, rohant a cseh-pampuskasütőhöz s elkezdte azt hamuval dörzsölni: az jutott eszébe, hogy a nagy-

tiszteletű asszony a halála előtti napon épen azért bú-bolta meg, hogy a cseh-pampuskasütő piszkos volt.

A feltámadottat aztán bevezették nagy örömmel; a Manczi néni is előkerült s megkísérté érthetővé tenni a Harangi család előtt a történeteket; de azonban nagy hamar kivette a szájából a szót a megdicsőült, s többet vissza se adta neki; hanem elmondta maga a vele és körülötte történeteket, bebizonyítva, hogy a nyelve tökéletesen életre tért; a mikre Harangi professor ur fejcsoválva mondá: hogy mind ez logice ugyan lehetetlen, de physice úgy látszik: hogy mégis lehetséges. Meg nem fogható; de kézzel fogható.

Egyszer aztán kinyílt az első szoba ajtaja, s ott állt Tobiássy úr a porköpnöyegben, a mit háló kabátnak használt.

— Meddig fog még ez a nagy lárma tartani ide-kivül?

Már az igaz, hogy mikor három asszony egyszerre beszél: az valami.

Mindenki sietett neki mondani egyszerre, hogy ime jöjjön és csodálkozzék: eltemetettnek hitt felesége feltámadott és hazajött.

— Ez physice lehetséges; de azért logice nem következik belőle, hogy engem is fellármázzanak, mikor alszom.

— Hát te nem is örülsz, hogy feltámadtam?

— Jó, hogy sietél vele; mert ha késel, még meg-házasodom.

— Hát meg sem csókolsz.

— Nem szoktam a könyhában csókolódni.

Azzal visszahúzta a fejét a szobába s betette maga után az ajtót, nem bánva akármit adnak is enni a szegény más világról hazatértnek.

— Jaj, édes napamasszony, monda Zsófi asszony; de örülök, hogy hiába sirtam.

— Hallják! Menjenek már a pokolba, hadd aluszom!

Ez a goromba szó Nyaviga urtól jött onnan a hárságyrul.

Ezt aztán Harangi professor ur nagyon megrestellte.

— Cape lectisternium! kiálta oda Dallosnak. Annak se kellett kétszer mondani. Megkapták ketten két felől a hársnyoszolyát s vendégestül együtt úgy kitétték az udvarra, hogy a lába sem érte a földet.

No már most csakugyan Dallos Ádié maradt a világ.

— No fiam, Ádi, monda Tobiássyné asszony; már most ha egy esztendeig jól viseled magadat, semmi szavam ellene, hogy Veronkát elvehesd.

— Nem lehetne annak az esztendőnek felét Veronkára átruházni? alkudozék Ádi, a mibe Veronka is beleegyezett volna.

— Nem, gyermekim. A gyász esztendőt ki kell töltenetek.

— Meg a törkölyösi probaesztendőt. Tevé hozzá Harangi professor úr. A mig a törkölyösiek a rektoriát állandósítják: a mit meg kell érdemelni.

— Meg lesz érdemelve! ütötte a mellét Ádi.

— Már most csak azt szeretném tudni, hogy ki volt az a lunátikus? scrupulosuskodék a professor ur. Mert ha physikai szempontbul veszem a dolgot, a ki első bassista, az discantot nem énekelhet: a ki itt az én kapum előtt ácsorog, az a collegium tetején ugyanakkor nem sétálhat, akkor nem te voltál a lunátikus. De ha logikai szempontbul veszem a dolgot, a ki a biblia történetét megénekelte, az nem lehetett más, mint a ki azt napamasszonytul meghallotta, s a ki Nyaviga casusát megénekelte, az nem lehetett más, mint a ki őt idehozta: akkor mégis te voltál a lunátikus.

— Akárki volt, akármi volt, biztosítá Dallos Ádi; mán túl nem lesz Debreczenben lunátikus.

— Aztán te se jársz ide többet a padlásablakon keresztül. S azzal temessük el az egész lunátikus historiát.

El is temették egy kis jó friss vacsorával, mely különösen a szegény megboldogult léleknek nagyon jól esett.

Azzal mindenki meg levén elégedve, kiki nyugalomra tére.

Tobiássyné asszonyság is megtért a maga jogos birodalmába.

Mi előtt azonban hitvesi nyoszolyájába le tenné vala fejét, a másik társnyoszolyából felemelé a magát a nagy-tiszteletű élettárs az üdvözlő szóval:

— Lelkem! A temetési költségeket, minthogy hiába tétettek, aztán nekem meg fogod téríteni.

— De majd beszéljünk holnap az almamuskátlik történetéről: felelt neki Jutka asszony.

Erre aztán hirtelen fejére rántá a dunnát a nagy-tiszteletű ur s dehogy szólott többet.

(Vége.)

Ez volt aztán az egyetértés!

— Himnes rimes relatió az elnöki bankettéről. —

»**JISZTELT HÁZ!** mit szólnál, ha áttennők mára
Képviselőházat a Hungáriába?

A ház asztaláról zöld posztót lenyuznánk,
S a helyére szépen fehér abroszt huznánk?

Hogyha rá helyeznők a folyó ügyeket

S a felbonczolandó meleg kérdéseket?

Hogy a miniszterek egyszer már hadd lássák,

Hogy gyors elintézés még nem boszorkányság?»

— Jobb felől, bal felől s az egész közepen
Inditványra hangzik a riadó »éljen.«

S összegyűlnek ottan a »Hungáriában«

Pesti Napló szerint valami kétszázan.

*

Fura dolog a hal: élve halva néma

S ember szava még is erre jön meg néha.

Hogyha asszétlinek borjunyelvet ennék,

Elfeledné nyilván a tulajdon nyelvét.

— Előkerül a hal. Kér az elnök csendet,

S csengetyü hijában a poháron csenget.

Csend lesz nagy, daczára a nyelv, öldő halnak,

Képviselők, szörnyű! mindnyájan hallgatnak.

Azzal, hogy én őt ím szivemre ölelem,
Mutatni akarom, menyire szivelem.

Eddig a rossz kópé, átok volt a házon,
Amiért is fejét ezennel megrázom.»

»Az Úr jobban örül a megtért birkának,
Mint a melyik sohse hagyta el a nyáját.
Homlokunkról tűnjék el hát az a felhő:
A legelső ember a — Simonyi Ernő.

Oda flankol Szende: »Nem adnád át nekem?
Azt nem felejtí el, ha én megölelem.«

Elnök nem engedi annyira kedvelni,
Kisebbséget többség etalálná nyelni.

»Ha már eddig vagyunk — szól a komor
Tisza —
Egyetértéstől én se maradjak vissza.
Van két ellenségem, szeretett barátom,
Ámbár most az egyszer látom, hogy nem látom.
Egyik jobb felől bánt, másik bal felől bánt,

Halálra üldözve mindent, aki Kálmán,
Sennyey, Mocsáry! ellenzék vezéri!
Hozzátok akarom szavamat intézni.
Én is voltam olyan boldog legény mint ti.
Hajh! a boldogságot a sors ellegyinti.
Álláspontotokat soká jelezzétek,
Éljetek s legyetek mindig ellenzék!

Dejáz' ezt nem engedi József, a Madarász,
Poháron kaparász és ekkép magyaráz:

»Most, hogy im látköröm ennyire kitágul;
Egy ellenségemet én is látom — távul.
Ámulj el, oh Ónép! szád maradjon tátva,
Ilyet nem mondtak még a »Hungáriába:«

Átkos közösügyek! a ki megteremtett,
Éltetem holtomig az Diák Ferenczet!«

De már erre aztán Kuljevics se tágít,
Felhossa Frangepánt, Zrínyit, Tombor Jánit.
Két országnak aki boldogságot akar,
Éljen az horvát, aki igaz magyar.

Ölelkezés léssen erre általjános,
Móricz Palit puszil Hosztinszky, a János,
Wahrmannal Istóczy összeölelkezik,
Ürmény pulszkygusztiz, Várady helfizik.
Összenéz Csanády, Csávolszky, Mocsáry :
Ilyen »Egyetértést« kellene csinálni !

A szeretkezésnek a vége lesz-e jó?
Nem zavarja-e meg majd a reactio?
Reactio?! tessék! szabad! bánja kánya!
Itt benn aztán ilyen chinai fal várja.
Ha az egyetértés egyszer közzénk nyitja:
Extra Hungariam is lesz aztán vita.

JUNIUS BRUTUS.

Tallérossy Zebulon levele

Mindenváró Adámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mit mongya tekintedezs barátom uram a Lonyay excellencziás barátom könyvirül amit irta arul a magyar bankrul, akit neki kelet volna megcsinyanyi.

Naczerü! tekintedezs barátom uram, igen nagyon naczerü! Csag a komam, a politikuzs csizmadia ne verte volna nekem olyan nagy szöget fejembe.

Teczik tunnyi, nevezeteseb politikai kirdísekbe szoktam conferalnyi vele. Hat mosd izz megkirdeztem neki vileminyit. Akíre aztán ezt felelte:

»Nekem ő excellenciája kuncsaftom. Ha legközelebb elgyün csizmat miretnyi, fogom neki venyi labarul mírtiket. Azutan neki latok azonal brosür-megirasanak csizmavarasnak az ő legjobb metodusarul. Majd ha ő excellenciája ide küldi csizmair: elküldöm neki brosurat. Nem tudom: fel fogja-e huznyi, vagy inkább jarja mezitlab?«

Ezt monta nekem komam, paraszt eszivel.

Alazatozs szolgálja!

T. Z.

Mi az a mandatum?

A **mandatum** az a **datum**, a melytől a képviselők a fizetéseiket számítják.

A Kelet népe ma és — másnap.

— Levél az Üstökösnek. —

Véletlenül kezünkbe akadt a nobilis ellenzék lajbszurnáljának néhány száma. Megbotránykozással olvastuk belőle a következő hirt:

»Ha egy szegény hivatalnok megbetegszik, nincs az a hatalom, hogy orvosságra az államtól egy kis előleget kaphasson. Bezzeg Nehrebeczky minisztertanácsos urnak tudtak adni 5000 frtot jószágvásárlásra.«

Ez már aztán még is csak szörnyű dolog. Magunkat is előntött az epe az ilyen kormány ellen. Hisz ez rosszabb a Bachénál, Bittóénál, sőt még a Lónyayénál is.

Azonban szerencsénkre kezünkbe vesszük a másik számát a »Kelet Népe«-nek. Abban ezt olvassuk:

»Alkalmunk vált meggyőződni, hogy a Nehrebeczky min. tanácsos urra vonatkozó tegnapi hírünk alaptalan. Sajnáljuk, hogy a kellemetlen közlés megtörtént s sietünk azt ezennel jóvá tenni.«

Ejnye de becstületes lap! Lám ez nem resteli bevallani, ha tévedett. Még bocsánatot is kér érte. Derék, igazságszerető ujság. No erre praenumerálunk.

De előbb megnézzük még a harmadik számot is. Hát, ebben uramfia! mi áll? Ez ni:

»Gyönyörű állapot! Alig nevezték ki Csernak urat a pestvárosi törvényszék elnökévé, s Andaházy budai ügyvéd, mint biztos forrásból értesülünk, már is végrehajtást fogatosított a fizetésére. Hát még a legelőkelőbb bírák se mentesek a corruptiótól, s a kormány ezeket még kinevezi, promoveálja?

Ez már aztán csakugyan szörnyűség. Lám, a többi lapok hogy leplezetik a depravatio illetén példáit. Persze, mert a pártjukhoz tartozik. Ez az egyetlen igaz lap, a »Kelet Népe.« Megbélyegzi kiméletlenül az erkölcsi súlyedésbe esetteket. De most már csakugyan praenumerálunk rá.

Hanem hát itt van még egy negyedik szám. Nézzük meg ezt is. Hát ebben ez áll:

»Nyilatkozat. A »K. N.« tegnapi számában az áll, hogy én Csernak tszéki elnök ur fizetésére végrehajtást intéztem volna. E közleményből egy szó sem igaz s én azt rossz akaratu koholmánynak és rágalomnak nyilvánítom. Andaházy, ügyvéd.

No de már most gondolkozni kezdünk a dolog felett. Ez talán még sincs rendén, egyik nap koholmányt közölni s másnap visszavonogatni. A rágalom még is ott hever a közönség előtt czáfolatlanul huszonnégy óráig, s van olyan olvasó, kinek a czáfolat soha sem is jut ke-

zéhez. S az ember még arra a gondolatra jut, hogy ezt nap nap után üzni talán nem is annyira ügybuzgóság, mint inkább — Sennyeysta politika.

Több casinóbeli tag faluról.

A folyosón.

— No barátom, — mondja egy bohókás képviselő Ghyczynek, — te se érdemelted volna meg, hogy öreg napjaidra még becsukjanak.

— Engem? aztán miért? — kérdi az öreg.

— Hallom, hogy a banketteden ugyancsak összeölelgetted Simonyit.

— Nos? hát azért becsukják az embert?

— Be bizony! Hát nem is tudod, hogy Görögországban is becsukták Nikolopulos és Valassopulos volt minisztereket, amivelhogy négy görög pöspökség betöltésénél Simonyiát követtek el.

Hajdan és most.

Milyen jó idők voltak azok, mikor Patay Están bátyánk feltalálta a háznak az antiqua historiabeli tudományát, mondván, hogy volt egy római, egy bizonyos Horatius, aki a Róma közepén megnyilt mélységbe vetette magát.

— Curtius volt az, bátyám, — mondák a körötte állók.

— Hát vigye el a gólya, mit tudom én, csak azt tudom, hogy valami görög volt.

Milyen jó izüt neveltünk akkor!

Bezzeg, mikor most Ragályi Ferdinánd bátyánk kifejti, hogy Hannibal mennyire sírt az atya győzelmei felett, hogy neki most már mi marad meghódítani való? bezzeg, nem szólnak most közbe, hogy Nagy Sándor volt az bátyám. Ráhagyják, végezze el ezt a dolgot a classicusokkal.

De az az egy igaz, hogy szegény Están bá — pótolva van.

Ama bizonyos esizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— (Azt írja egyik ujság, hogy az az óriás aszszony, aki a halpiacson félhatosért mutogatta magát, Szegszárdon vagy hol, ellopott egy kis gyereket. Vajon minek lesz a neki?) Hát hogy az emberek még jobban csodálkozzanak, hogy egy ily nagy asszonzásznak ilyen kis gyereke lehet.

Fris skandalum a képviselő házban.

Most egy rusticus Németet
Vigan én megénekelek,
Ki a házba, szelbali mesgyén
Új labodázva, szakált eresztvén,
S kukkot búsán tesz ki szakála hossza
Féltőftt tesz ki szakála hossza
Mmiszterelnökbe köt belé a dölyfős.
Lábaszárán kapja Tiszát a Német Berczi,
Tisza meg a Berczi szakálánál pedzi.

» Rustica natura habet hej sua jurac!
Igy szólt, és mindkettő sorsa fordula búra,
Kálmán majd repedt bőrében, Berczi megfogvott
Tiszát húzá Wenckheim, Wenckheim: egy-izük se
De Ghiczy a Berczit egy olkóval megnyirta, szőrében,
Ghiczy szólt Wenckheim, így marad megnyirta,
Neked nem házszabály kell: »Berczi ne kiabálj,
Hogy elpantolt ilyen rútul, de illemszabály...
Hogy úgy elvert a bicsekás? »
»...Hja paraszt, az megint más!«
»...«

Don Pedro.

Tudatás és válasz.

Nagy érdemű közönség!

Van szerencsém jelenteni, hogy a jelen számmal a Charivaritól visszalépek.

Báró Jézuska Kálmán.

Nagy érdemű Szerkesztő Úr!

Van szerencsém jelenteni, hogy én detto.

A közönség.

Megnyugtatta.

E napokban két székely atyafi járt fel Budapesten. Persze megnézték azt a helyet is, ahol az országot törvényekkel boldogítják. Éppen Kállay beszélt az adó ellen, keblére ölelvén a magyarság zömét.

— Netene, — mondja az egyik atyafi — hát megest csak emelgetik azt a porciót?

— Bizony azt cselekszik — válaszol a másik nagy sóhajtva.

— No Istenem, el is pusztul akkor a szegény ember.

— Mit? hogy elpusztul? Dehogy es pusztul, — még több lesz!

Egyhangulag.

A Neues Pester Journálban olvassuk, hogy a terézvárosi képviselőrségre egy közgyűlés nem több mint tiz jelöltet ajánlott — egyhangulag.

Mi az a „semmi?”

Széll Kálmán beszédéről írja az Egyetértés és Magyar Ujság, hogy »üres kongás az egész, melynek se teste, se vejeje. Ha az üres szólás formákat ismétléseket, szükségtelen körülírásokat levonjuk, alig marad valami.« — Aztán közöl belőle negyedfél menykő nagy hasábot.

Párbeszéd.

Káposzta szüret idejében egyik keddi hetivásár alkalmával beállit egy tanyai szürös atyafi F.....ra azon tisztességes szándékkal, hogy ott az eladott káposzta árából egyuttal reá eső adóját is — mint jó hazájához illő — lerójjá.

A káposzta piaczon szép sorjában és — külsőleg

békés — egyetértésben adó-, posta és távirdahivatalok egymásmellett lévén s jó vásárt csinálván emberünk, egy pohárka jóféle újtörköly szíverősítő felhajtása után bekopogtat a legelől talált távirda hivatalba.

Távírászt. Mit kíván édes barátom?

Paraszt. Hát csak fizetnyi akarok uram. — ezzel benyújt egy százalékívet.

T. Itt a telegrafnál akar ön fizetni, talán az adóhivatalt keresi?

P. (Gondolkodva.) Igen uram adót akarok fizetnyi. — Most szüre újjából ócska kék harisnyát pénzzel vesz elő.

T. Hát nem vette kend bejövet észre, hogy itt a telegraf van, s nem az adóhivatal?

P. Könyörgöm alássan én tanyai ember vagyok, én csak a kétfejú sast néztem mikor begyüttem.

T. Na jó bátya, menjen kend hát amoda a szomszéd házba, ahol szint olyan sas van, csak hogy az jóval nagyobb szájú, ott fizesse le kend adóját.

A centrumból.

Várady Gábor beszél. Pulszky Guszti közbekotyog. Gorove hátrafordul s azt mondja:

— Gusztika, ne trécselj örökké.

Erre Wahrmann megjegyzi:

— Ugyan hord el, hát nem tudod, mit mondott tegnap Tisza Kálmán?

— Mit?

— Azt, hogy »Gusztika natura tenet sua jura.«

A H A !

Most már meg van fejtve, kiket értett Kállay Béni a »párrásztok« alatt.

Miután 48 óta vagy egy paraszt sincs, vagy mindnyáján azok vagyunk, — a megkülönböztetés alatt csak is azt és olyanokat érthetett, kire és kikre a miniszterelnök azon idézete áll, hogy »rustica natura tenet sua jura.

Ezeket azonban nem bánjuk, ha tönkre mennek is.

AZ ÉN SÍRKÖVEM.

(Béranger.)

MIT? hiszen most élem éltem javát csak, S pompás sírkövet szántok már nekem?

Bohók, haszontalanra költenétek,

Nagyokhoz illik az, én megvetem.

Koldus sírjára nem illik a pompa

Márvány, s véseért a pénzt kiadni kár hát
Életadó bort vásároljatok inkább,
S igyuk meg vígan sírkövemnek árát.

Egy síremlékért tizezer forintot
Bizton megbánna galant zsebetek,
S ez áron egy kies, derült vidéken
Vígan élni hat hónapig lehet.
Hangverseny, bál és vigadó leányok
Özönlik el ott az örömmek várát, —
Én az életért mindenem odadnám,
Együk meg vígan sírkövemnek árát.

De ah! vénülök, s kedvesem fiatal
Ékszer kell néki: — ez nagy gondot ad.
Mert fény teszi kedvessé csak a vénet,
Mutatja Longchamps, hol Páris mulat,
S ti köszönhetek sokat kedvesemnek,
S egy cachemír kendőt ő régóta vár: hát
Jó, hű szívére életjáradékul
Tegyük le vígan sírkövemnek árát.

Édes barátim! a színházba menve
Tisztelet-helyre nem vágyom, nem én,
Óh nézzétek az öreg, vézna arcot
Segítsük őt, majd éhen hal, szegény.
A földre huzza a koldus-tarisznya...
Míg előttem a szinpadot kitarják
Földszinti helyemre ő hadd vigyázzon
És adjuk néki sírkövemnek árát.

Mit ér ez nékem, hogy egykor kivési
A köre majd vagy egy mester nevem?
S a virágot, mit koporsómra szórnak,
Talán csak jobb ha élve élvezem!
Jövendő nemzedéke a világnak
Ne fogyaszsd, sirom keresve, fáklyád,
Böles balandó vagyok én, s ablakombul
Kihajtom vígan sírkövemnek árát.

Szabó Endre.

EGY VAD GENIE.

HA visszagondolok N. Laczira, elszorul a szívem. Is-
tenem! minő genie, s nem volt elég tere! Hogy szá-
bóskodott egy majszter mellett, anélkül hogy tanulta
volna valaha azt a mesterséget; mint nevezte ki saját
magát »felsőbb engedelem nélkül« adószedő biztossá, s
miként festette be az oláh templomot, soh'sem bántott
szentekkel! s mi volt a »genie-streichök« jutalma? Vár-
megeye kosztja.

Mikor ott szolgált annál a buffi polyáknál, ki
ugyan enni adott neki, de italra, t. i. szeszes italra vajmi

keveset, Laczi halálra szánt arcczal állott meg előtte.
— Ha nem ad két piczulát pálinkára, felkötöm
magamat.

Elszörnyedt a jámbor gazda, obéogatott a gazdasz-
szony; hogy felakasztja magát az ök házukban!

— Bolond vagy Laczi. Nem kapsz piczulát, de
nem is kötöd fel magadat.

Hát, — uram fia! — másnap hajnalban képéből
kikelve s bögve szalad be a szolgáló: »Az istenért gazd-
uram! Laczi felkötötte magát. Itt lóg a szobajtó előtt.

No hiszen volt ijedtség, lélek-furdalás, sopánko-
dás. Az asszony egy perczig sem akart maradni olyan
házban, hol valaki felakasztotta magát; a gazda meg
nem mert az ajtón kilépni.

Összecsdődült a szomszédság, s borzalommal el-
telve szemlélte, hogy a fris reggeli szélben Laczi mily
komoran veri össze bokáit.

— Hiszen nem Laczi a' — szólt végre egy em-
berséges civis, — csak a ruhája, szalmával kitömve.

A jámbor gazda s asszonya nem tudtak hova lenni
örömükben. Csakhogy nem történt meg! De hova lehe-
tett az a nebulo.

Este felé aztán megtalálták egy kurta kocsmában
hol szájtató publikumnak mesélte viselt dolgait. — Ott
ébredett föl a »halál után«, s mivel a más világra is öl-
tözött illik menni, s mivel neki csak az a rendbeljje
volt, mely a szegen függött, a gazdáéval indult utra
Azóta lemaradt róla, — persze italfélére, — a kalap, ka-
put, meg a lájbi.

S mikor este otthon újra beállított, túlvilági kép-
pel jelenté:

— Föltámadtam.

No, csak azután vitték »nyugovóra.«

Hejh Laczi, gavellér is voltál! Mikor szert tettél
arra a hosszú gérokkra, senki sem hitte volna, hogy
nem vagy ur, vagy legalább is — pópa.

No, de annak is nézett az a málé száju obsitos, ki
egy szomszéd falusi asszonynyal elédbe járulván, oly
szivrehatón esdettek a szent áldás után. Neked jó szived
volt, s száanalomból meg négy sajn forintért összekötéd
vala őket.

Hogarth-od még nem született meg, hogy meg-
örökítsen téged, mint állasz ott méltóságosan az ifju
pár előtt. Talárod vala a gazdád tarka ágyterítője, mű-
vészien római ránczokba szedve, s rájuk olvasád a szent
igéket Bucsanszky Alajos nagy naptárából.

S mily háladatos a boldog szív! Mikor már akkora
ur voltál, hogy a vármegeye hajdúja járt nyomodban

panganéttal, mily sugárzó arczczal hálálkodtak neked, erővel nyomva markodba tiz garast.

— Se te alduésca Dumnedieu! milyen boldoggá lettünk. Megfogott az áldás.

Bizony jó szive volt neki, mennyire szeretett segítni másokon; s ha olykor nem úgy ütött ki a dolog, miként várták, — a körülmények hibája volt.

Mikor Illyén volt vásáron, mint egy brádi nyegőzcos hátramoszdítója, akkor is azon törte fejét, kin könnyítsen? Vásár végével, mikor a ládákat szekérre rakták, odahozott szerencséje egy falusi pópát.

— Mi van azokban a ládáknak? kérdé kíváncsian.

— No, parinte, neked úgy titokban, már csak megmondom. Hát én vagyok a lugosi püspök ő nagyságának a titkára, kit azért küldött, hogy megvizsgálva lelkiismeretesen a pópák szomorú anyagi helyzetét, a körülményekhez képest osszszam ki a segílyt. Ezekben a ládáknak vannak az acták, meg a pénz.

A meglepett pópa hajlongva kapta le széles kalapját, s simán, hizelgőn adta elő az »illuminata Dominul« nak: mennyire szegény az ő parochiája, [majd semmi jövedelme... éhen halna meg, ha meztláb nem kaszálna, kapálna...]

Laczi kegyeskedett meghallgatni okadatait, s nyájasan biztatva őt, megalázta magát az ivóba menni, hol több folyamodóval, dászkkal együtt, kupák között hányták vettették meg a dolgot. Húzták a cigányok, s mint patak folyt a »sárga lé.«

— Milyen esze volt, mennyi mesterséget tudott sok volna elbeszélni. Utószor magamnál láttam, eljött egészségemet tudakolni, — egy szexerliért.

Esős idő volt akkor. Láttam, hogy meg van ázva; de nem kívül, hanem belül.

Hamletként vetette meg hátát a tornác oszlopához, s fejlógázva suttogá:

— Üldöz a sors... üldöz... S majd ríva fakadt, csak a szexerli derité föl.

Azonban én rögtön átláttam, hogy nem a sors a baja, hanem a forró, a kiolthatlan szerelem. Szemeiből, arczából láttam. — Szerelmese, kinek örök hűséget esküdött L i n k a volt, a P á praedicatumú híres családból.

Egyszer megtalálták arczczal fekve egy útféli posolyában. Világ életében mindig hátat fordított a viznek. Sejtette tán, hogyha szemben találkozik vele, megöli az őt. Sejtelve nem csalta meg.

FŐVÁROSI DALOK.

I.

Megénekelném ferde sarku
Csizmámat és üres zseben,
A megszokott könyűbe bédet
És korszerütlen fővegem;
De hajh, a sok poéta-fajta
Ezt versbe már mind felfaragta.

Mi döre a jó sors szeszélye,
Rajt' hosszan elmerengek én:
Üres zseb, ferde sark, a furcsa
Főveg fejemnek tetején,
S a többi kellék mért is bennem.
Ha költővé nem enged lennem?!

II.

(ELKÉSETT „ŐSZI HANG“.)

Lehull a fának dísze, sárga lombja,
Az őszi szellő messze hordja el...
A lelkem is fáj ezt a szót kimondva, —
Szegény kabátom, válni, válni kell!
A köny, a fának megfagyasztott könyje
Mi zuzmarázkép fénylik fenn a fán, —
S ha jó barátod, veszteden kesergek,
A köny szememben szégyen volna tán?!

Ha a tavaszt elhozza lanyha szárnya,
A pusztá ágat újra lomb fedi;
S míg a fa büszke a szép uj ruhára,
A régi lomb eszébe sincs neki.
De lássak bár én egykor jobb világot,
Mosolygjanak rám nyájas sugarak:
Én nem veszek majd még se uj kabátot,
Szegény kabátom, — én kíváltalak!

III.

Sétálgatok a väczi utczán,
Hol sok, de sok müélv akad:
A büszke hölgyek tarka serge,
S minden hölgy egy egy kirakat.

Mig festészetet, szobrászatot
Rajtuk tanulmányozgatom,
Mekondul a harang ebédre —
De én már jóllaktam nagyon.

Uj Kálmán diák.

MODUS PROCEDENDI.

CSÓKOT ígért Nancsy nékem;
Megadni nem akará.

Prolongáltam, hogyha 120
Perczent kamatot ad rá.

Megalkudtunk: és a kötvényt
Bekeblezém telkére —
Ő azonban lejáratkor
Ujabb halasztást kére.

De'szen azt már nem tehetem!
Van fiskális barátom...
»Nesze pajtás!.. Hajtsdbe nekem:
De ember légy a gáton!«

Az ügyvédem perbe fogta;
Alperes kifogásolt
S a contestatió után
Elég replicázás volt!!..

Kérdém a per-stadiumról,
— Oh én uzsorás dőre! —
Azt felelte; »Jól megy minden
Haladunk nyakrafőre!«

S az ügyvéd véget is vetett
A per-patvarkodásnak:
Behajtá tőkém, s kamatim,
Perköltségekép — magának!!

Csipetke.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Birói bizonyítvány.

Bizonyítván Undi késig Birájátu Hogy Utkeaszbe Nimet
Antal Utkeaszbe elalut is Lédeczi k. megzsebite hanem igkma-
gag keszt megegyesztegek Eszt bizonyityugk kelt Undon.
Metlesics Tamás Biró Derdák János Esköt.

Orvosi Bizonyítvány.

Alol irott Bizonyitom, hogy Lakos Lajos huszár had-
nagy, a 7. számú rendes sor ezredben, hozzám fordulván mint

utközben egészségét rosszul érezvén, a melyben ő mint Vál-
tólázban (Febris Intermittens) szenvedő beteg, egészségét tö-
kéletesen viszza nyerni kívánván erre egy hat heti idő
szükségeltetik, hogy jó egészségnek örvendne, mely jelenleg
orvosi kezelésem alatt van.

Kelt H.....

B..... M.....

köz sé gi or vos.

Levél.

Tekintetes B. Gy. Úr!

Bátorkodom folyamodni azon Igazág szeretetében he-
lyezve kérelmemet, miként Egyedül, ön! Fogalmazásából
jutotam Ö Felségéhez audentziára, mely hála az ég urának
kegyelmet nyertem. Ere nézve felkérém önt miután egy kö-
zellező rokonom már tiz év eltelte óta, egy nagy fontosságú,
de igazságos elnyomatásában sinlődik, óhajtván ezen ügyit
az audentzira, Ö Felségéhez, de előbb hogyha terhire nem
lenne, önek, igazságos tanácsát akarná megszerezni, ere nézve
egész tisztelettel felkérem Méltóztason öntudata érdekei szerint
körülményesen megirni és az legközelebi postával visza kül-
deni, hogy ő felsége, mostani időközben a dé audentziát
vagy mikor.

Mély tisztelettel maradván E...dön.

K. M. J.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Zilah R. E. Nagyon gyermekesek. — »Láto-
mány vagy: bolond álom bolond ébredés.« Még ha jó lenne
is, hosszú lenne nekünk — V. K. Ön debreezeni nagybotos
volt, mint írja s küldött is be egy akkora durungot, hogy ha
megsuhogtatnánk az Üstökösben két ártatlan szív szakadna
meg ijedtiben. Dejszen, gyilkosok nem leszünk. — P. R. Az
Apponyi grófok származásáról szóló adomát átadtuk a szom-
szédnak. Reméljük, nincs kifogása ellene. — Dalia. Az ön
hexameterei ugy ropognak, dübörögnek, mint a parancsolat.
S tele vannak jószándékkal, de poezis, higgye el nem sok van
bennök. Fogadja meg azt a tanácsunkat, hogy két egész évig
folyvást olvasson ön, és az alatt ne írjon semmit. A mi a
kéziratok visszaküldését illeti, sajnáljuk, de e kívánatát nem
teljesíthetjük. — »C o d e x i u k a z t m o n d j á k«, hogy ily
rossz verset írni tilos.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státió utca 80-ik szám alatt.

Budapest. 1875.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Atheneum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

egyedül
LÁNG LIPOT ÉS TÁRS.I. nemzetközi hirdetések fel-
vételi irodájukban, Budapesten
Füüd-utca 1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Metzsi

POLLAK.

